

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Ewa Taberska

Piotr Gerke

3 Protokolant: p.o. staż. Mariola Urbanowicz

4 przy udziale Pawła Gryzieckiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

5 po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2020 r.

sprawy **B. S.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

6 od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni

z dnia 25 września 2019 r., sygn. akt II K 323/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt I, w miejsce przypisanego czynu uznaje oskarżonego B. S. za winnego tego, że w dniu 8 lutego 2018r. w miejscowości N., powiatu (...), województwa (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jadąc ulicą (...), zbliżając się do skrzyżowania o ruchu okrężnym z ulicą (...), nie zachował szczególnej ostrożności i nienależycie obserwując przedpole jazdy wjechał na skrzyżowanie, na które wszedł i po którym nieprawidłowo poruszał się pieszy S. W. wytwarzając stan zagrożenia, a oskarżony nie reagując na zachowanie pieszego przyczynił się do zaistnienia wypadku, potracając pieszego S. W. na jezdni skrzyżowania, w wyniku czego pieszy doznał obrażeń ciała w postaci zwichnięcia stawu biodrowego prawego, zwichnięcia stopy lewej w stawie Choparta, złamania kości łódkowatej, złamania bliższej części IV kości śródstopia lewego, co wymagało wielokrotnego leczenia operacyjnego oraz skutkowało koniecznością usunięcia głowy kości udowej prawej i pozostawienie biodra wiszącego bez możliwości obciążania prawej kończyny dolnej, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej stosownie do art. 156 § 1 pkt 2 kk, tj. przestępstwa z art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk przy zastosowaniu art. 37a kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) zł,

- uchyla pkt II.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. W. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

4. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 300 zł.

Piotr Gerke Hanna Bartkowiak Ewa Taberska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1170/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego we Wrześni z 25 września 2019 roku, sygn. akt II K 323/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – oskarżyciel substydiarny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza prawa procesowego polegająca na naruszeniu art. 7, art. 410, art.424§1 pkt 2 kpk i art. 2 i kolejnych ustawy o ruchu drogowym	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się niezasadny. Sąd Okręgowy stwierdził bowiem, że Sąd Rejonowy poprawnie odtworzył w sprawie stan faktyczny, dokonując uprzednio zgodnej z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zebranego materiału dowodowego,		

która przez to w pełni zasługuje na miano oceny swobodnej (art. 7 kpk). Poza tym ocena dowodów miała charakter wszechstronny, co oznacza wbrew stanowisku obrony, że Sąd I instancji uwzględnił wszystkie okoliczności i dowody mogące mieć znaczenie dla właściwego osądu zachowania podsądnego B. S.. Ponadto uzasadnienie wyroku Sądu I instancji odpowiada wymogom z art. 424 kpk. Umożliwiało ono przez to nieutrudnioną kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia. W odróżnieniu do treści apelacji obronnej, której autor kilkakrotnie mylił oskarżonego z pokrzywdzonym oraz w sposób mało usystematyzowany przedstawiał kwestionowane zagadnienia.

Apelujący dążąc do podważenia dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów wybiórczo jedynie wskazał na te z dowodów, które jego zdaniem należało wartościować inaczej niż to uczynił organ wyrokujący. Poza tym, skarżący nie zawsze trzymał się faktów, co przede wszystkim dotyczyło treści zeznań świadka T. G.. Zatrzymując się jednak w pierwszym rzędzie na wyjaśnieniach oskarżonego, to Sąd Okręgowy zgodził się z Sądem Rejonowym co do wysokiej wiarygodności tego dowodu. Krytyka oceny tego dowodu przez apelującego skupiła się zaś przede wszystkim na wnioskach płynących z analizy wyjaśnień oskarżonego w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym. Apelujący bezpodstawnie starał się wykazać, że błędne było przyjęcie, iż oskarżony wjeżdżając na skrzyżowanie ul. (...) w N. powinien widzieć znajdującego się już na nim pokrzywdzonego. Pierwszoplanowym dowodem wskazującym na tą niekorzystną

dla oskarżonego okoliczność była opinia biegłego sądowego z zakresu techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych P. A. (opinia z 10.06.2019 r., k. 170-185), uwzględniająca wszystkie dowody rzeczowe (ślady, uszkodzenia pojazdu, wyniki oględzin miejsca wypadku) i osobowe - co do wartości tego dowodu Sąd Okręgowy szerzej wypowie się w kolejnej tabeli. Z dowodów tych wynikało w sposób logiczny i racjonalny, że oskarżony przed wjazdem na skrzyżowanie, na którym doszło do potrącenia pieszego, miał obiektywną możliwość jego dostrzeżenia. Zostały przy tym uwzględnione panujące w chwili zdarzenia warunki drogowe, tj. zarówno ukształtowanie skrzyżowania oraz ruch pojazdów na tymże skrzyżowaniu. Bez znaczącego wpływu na ustalenia w tym zakresie pozostawały akcentowane przez obrońcę w apelacji kwestie wzmożonego ruchu wokół ronda, związanego z odprowadzaniem, odwożeniem dzieci do szkoły. Istotne natomiast było czy liczba pojazdów, znajdujących się na rondzie uniemożliwiała oskarżonemu dostrzeżenie pieszego, który wszedł już na taflę skrzyżowania. Tu z kolei słusznie zostały wykorzystane zeznania pokrzywdzonego, w których podał, że przepuścił 3 pojazdy zanim wszedł na skrzyżowanie, co oznacza, iż pokrzywdzony wkroczył na jezdnię gdy nie było tam żadnych samochodów. Ważne były też spostrzeżenia świadka T. G., który wjechał już na rondo gdy zobaczył busa oskarżonego wjeżdżającego przed nim z prawej strony. Z jego relacji nie wynikało aby na tym rondzie były wówczas jeszcze jakieś inne pojazdy. Widoczność

na kierunek, z którego szedł pieszy S. W. nie była zatem ograniczona, jak uważałby obrońca. Poza tym apelujący niesłusznie posłużył się zeznaniami świadka T. G. chcąc wykazać brak dowodowego potwierdzenia, że w chwili wjazdu oskarżonego pieszego nie było na jezdni. Zeznania tego świadka były bowiem do tego zamysłu nieprzydatne gdyż jak wynika z relacji T. G., wjeżdżając na rondo samochodem osobowym i poruszając się po skrzyżowaniu nie widział już pieszego bo utracił z nim kontakt wzrokowy (k.256), co było zrozumiałe gdyż pokrzywdzony nie znajdował się wówczas w przedpolu jego jazdy. Należy ponownie nawiązać do opinii biegłego P.A., w której zostały przeanalizowane relacje świadków T. G. i S. W., nie pozostające ze sobą w sprzeczności i zasługujące na danie im wiary. Stały się one elementem analizy czasowo-przestrzennej opinii, którą to ekspertyzę poprzedziła cenna pod względem dowodowym czynność określona mianem eksperymentu.

Ponadto, zarzut naruszenia art. 2 i kolejnych Prawa o ruchu drogowym - z powodu braku odpowiedniego doprecyzowania przedmiotowego nie poddawał się konstruktywnie kontroli odwoławczej.

Ostatnią kwestią wymagającą w tym miejscu omówienia był zarzut przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy eksperymentu procesowego bez udziału oskarżonego i bez możliwości wypowiedzenia się do gromadzonych do opinii danych. Również ten zarzut został uznany za niezasadny. Przede wszystkim wskazać trzeba, że czynność procesowa na miejscu zdarzenia z udziałem obrońcy,

oskarżyciela posiłkowego i jego pełnomocnika, świadka T. G. oraz biegłego, przeprowadzona w dniu 5 czerwca 2019 r. błędnie została nazwana eksperymentem procesowym, który w myśl art. 211 kpk, polega na odtworzeniu przebiegu zdarzenia. Natomiast w przedmiotowej sprawie z taką czynnością się nie spotkaliśmy, skoro pojazd oskarżonego nie brał udziału w czynności i nie dokonywano rekonstrukcji czasowo-przestrzennej wypadku. Należało zatem stwierdzić, że były to oględziny miejsca wypadku, z udziałem przybyłych na tą czynność uczestników procesowych i naocznego świadka. Wspomniana przez apelującego nieobecność oskarżonego podczas tychże oględzin, zdaniem Sądu Okręgowego nie tamowała czynności, zwłaszcza że obecny na niej był obrońca - adw. A. C. nie wnosił o jej odroczenie, czy powtórzenie. Na marginesie Sąd odwoławczy wskazuje, że nieobecność oskarżonego podczas oględzin miejsca zdarzenia nie została przez obrońcę połączona z zarzutem naruszenia jego prawa do obrony (art. 6 kpk), a brak jest powodów aby taką okoliczność uznawać z urzędu, skoro wspomniana nieobecność oskarżonego nie rzutowała na treść wyroku i była bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na bezzasadność podniesionego zarzutu, wybiórczy charakter przeciwstawnej analizy dowodowej zaprezentowanej w apelacji i brak podważenia oceny dokonanej przez Sąd I instancji.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Obraza prawa procesowego polegająca na naruszeniu art. 200 i art. 201 kpk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut dotyczący naruszenia art. 200 kpk był całkowicie chybiony gdyż przepis ten określa warunki formalne jakie spełniać ma opinia biegłego. Apelujący nie przedstawił zaś jakie braki w tym zakresie miałyby występować w przypadku kwestionowanej opinii biegłego P.A.</p> <p>Zarzut naruszenia normy art. 201 kpk był natomiast niezasadny gdyż pełna, jasna i fachowa była opinia rekonstrukcji wypadku, z której wynikało, iż na skutek naruszenia zasady szczególnej ostrożności przy wjeździe na skrzyżowanie oskarżony przyczynił się do mającego miejsce w dniu 8 lutego 2019 r. wypadku, a pieszy – pokrzywdzony S. W. wkraczając na rondo i poruszając się nim w sposób niedozwolony, stworzył stan zagrożenia na drodze. Wbrew stanowisku apelującego</p>		

brak możliwości jednoznacznego określenia prędkości samochodu R. (...) w trakcie ruchu na skrzyżowaniu w oparciu o dostępny materiał dowodowy i operowanie wielkościami szacunkowymi, nie wpłynęło negatywnie na wartość dowodową tej opinii i słuszność zawartych w niej wniosków końcowych. Opinia biegłego wcale nie była hipotetyczna, ani niepełna jak to podnosił skarżący. Apelujący nie podał przy tym żadnych rzeczowych i merytorycznych argumentów, które poddawałyby w wątpliwość przyjęte w opinii wartości co do prędkości jazdy oskarżonego przez skrzyżowanie. Istotnym elementem do ustaleń była zmierzona droga pieszego od wejścia z krawędzi jezdni do punktu potrącenia oraz droga przejazdu busa przez rondo do miejsca potrącenia, co mogło i zostało wykonane precyzyjnie w toku czynności procesowych. Biegły przy oszacowanej maksymalnej prędkości z jaką mógł poruszać się pojazd kierowany przez podsądnego i pozostałych wyliczeń co do czasu i miejsca przemieszczania się uczestników wypadku wydał kategorię opinię, w tym ustalając, że w momencie wjazdu przez oskarżonego na skrzyżowanie, pieszy już się na nim znajdował. Wnioski końcowe omawianej opinii były jednoznaczne i wynikało z nich, że zarówno kierujący pojazdem mechanicznym jak i pieszy nie zachowali szczególnej ostrożności wbrew obowiązkom z ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym. Przy czym, w opinii wskazano, że to zachowanie pieszego stanowiło przyczynę wypadku, do którego z kolei oskarżony jako kierujący busem się przyczynił, gdyż nie dostrzegł pieszego na rondzie i w związku z tym nie zareagował na

tą sytuację drogową, choć mógł i powinien tak postąpić (powstrzymać się od wjazdu na skrzyżowanie, bądź przy wjeździe, stosując zasadę ograniczonego zaufania podjąć manewry obronne w postaci hamowania). W tym miejscu warto jeszcze wspomnieć o wyjaśnieniach oskarżonego, które de facto potwierdzają jego nieostrożność. B. S.wskazywał bowiem na skupienie uwagi na pokonywaniu stosunkowo niedużego ronda długim pojazdem (ok. 6 m), gdzie kabina jest usytuowana wyżej niż w pojeździe osobowym, co z kolei z pewnością miało wpływ na jakość i zakres prowadzonej obserwacji przedpola jazdy. Oskarżony nie spodziewając się osób pieszych na rondzie, skoncentrował się na utrzymaniu na jezdni skrzyżowania, co niestety przyniosło efekt w postaci potrącenia pokrzywdzonego.

Sąd Okręgowy stwierdził jednocześnie, że brak było podstaw do zbudowania innego wariantu zdarzenia w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, a tego bezskutecznie oczekiwałby apelujący obrońca. Złożone przez oskarżonego, już po oględzinach na miejscu zdarzenia, wyjaśnienia nie dawały asumptu do powoływania kolejnej czy uzupełniającej opinii. Przeciwnych racji w tym zakresie Sądowi Okręgowemu skarżący nie wykazał.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na bezzasadność podniesionego zarzutu	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Częściowa odpowiedzialność oskarżonego za zaistniały wypadek drogowy z uwagi na pozostające z nim w związku przyczynowo-skutkowym niezgodne z zasadami ruchu drogowego zachowanie pokrzywdzonego S. W.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Uwzględniając wnioski opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, który to dowód stanowił dla Sądu Rejonowego pełnowartościową podstawę do wyrokowania, należało z urzędu przedstawić w opisie czynu, że współodpowiedzialnym za zaistniały wypadek drogowy był też pieszy, który wszedł i poruszał się nieprawidłowo po skrzyżowaniu o ruchu okrężnym. Sąd Okręgowy uznał za niezbędne dokonać modyfikacji w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I, który został przyjęty wg. zarzutu z aktu oskarżenia. Opis czynu przyjęty w wyroku nie odpowiadał bowiem ustaleniom faktycznym poczynionym przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie, był on też niepełny oraz nie uwzględniał istotnej dla odpowiedzialności karnej oskarżonego okoliczności w postaci przyczynienia się przez oskarżonego do wypadku drogowego z udziałem pieszego, który to pieszy właśnie wytworzył niebezpieczną sytuację drogową.	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy w pkt III – zasądzenie od oskarżonego częściowego zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego, w pkt IV – zasądzenie od oskarżonego kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa i w pkt V – zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powyższe punkty wyroku pozostały bez zmian i nie wymagały ingerencji ze strony Sądu odwoławczego.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zmiana pkt 1 poprzez:</p> <p>a) nowy opis czynu przypisanego oskarżonemu występku z art. 177 § 2 kk</p> <p>b) wymierzenie mu za ten czyn na podstawie art. 177 § 2 kk przy zastosowaniu art. 37a kk kary łagodniejszego rodzaju niż przewidziana ustawowo za ten występpek, tj. kary grzywny.</p> <p>Ad a) Sąd Okręgowy uznał oskarżonego B. S.za winnego tego, że w dniu 8 lutego 2018r. w miejscowości N., powiatu (...), województwa (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jadąc ulicą (...), zbliżając się do skrzyżowania o ruchu okrężnym z ulicą (...), nie zachował szczególnej ostrożności i nienależycie obserwując przedpole jazdy wjechał na skrzyżowanie, na które wszedł i po którym nieprawidłowo poruszał się pieszy S. W. wytwarzając stan zagrożenia, a oskarżony nie reagując na zachowanie pieszego przyczynił się do zaistnienia wypadku, potrącając pieszego S. W. na jezdni skrzyżowania, w wyniku czego pieszy doznał obrażeń ciała w postaci zwichnięcia stawu biodrowego prawego, zwichnięcia stopy lewej w stawie Choparta, złamania kości łódkowatej, złamania bliższej części IV kości</p>	

śródstopia lewego, co wymagało wielokrotnego leczenia operacyjnego oraz skutkowało koniecznością usunięcia głowy kości udowej prawej i pozostawienie biodra wiszącego bez możliwości obciążania prawej kończyny dolnej, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej stosownie do art. 156 § 1 pkt 2 kk, tj. przestępstwa z art. 177 § 2 kk.

Ad b) Sąd Okręgowy na podstawie art. 177 § 2 kk przy zastosowaniu art. 37a kk wymierzył oskarżonemu B. S. karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 zł. Ustalenie wysokości stawki dziennej nastąpiło przy uwzględnieniu okoliczności wymienionych w art. 33 § 3 kk.

Zwięźle o powodach zmiany

Ad a) Powyższa zmiana opisu czynu była konieczna dla właściwego odzwierciedlenia na czym polegało naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez obu uczestników wypadku komunikacyjnego, wyraźne wskazanie, że stan zagrożenia został wywołany przez pieszego nieprawidłowo poruszającego się po rondzie, a oskarżony swoim zachowaniem przyczynił się do zaistnienia wypadku. Konieczne było też prawidłowe opisanie manewru wykonywanego przez oskarżonego na tym skrzyżowaniu o ruchu okrężnym, gdyż Sąd Rejonowy użył nieadekwatnego do ustaleń faktycznych i mylącego określenia, że oskarżony wykonywał manewr zawracania, podczas gdy chodziło o objazd po rondzie dookoła z zamiarem wyjazdu z powrotem na tę samą ulicę, z której oskarżony wjechał na przedmiotowe skrzyżowanie.

Ad b) Powyższy opis czynu przypisanego oskarżonemu spowodował potrzebę wyraźnego złagodzenia kary dla kierującego samochodem m-ki R. (...), co nastąpiło poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny zamiast kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres roku próby. Sąd Okręgowy uznał, że Sąd I instancji nie uwzględnił należycie w wymiarze kary występujących po stronie oskarżonego okoliczności łagodzących, co wymagało sięgnięcia po karę łagodniejszą rodzajowo, tj. karę grzywny. Sąd II instancji uznał, że nawet najniższa kara pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 177 § 2 kk (6 miesięcy) byłaby niewspółmierna do stopnia zawinienia sprawcy. Orzekając karę grzywny

w wymiarze 100 stawek Sąd miał na względzie nie tylko to, że oskarżony w sposób nieumyślny dopuścił się naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym jednorazowo, dotąd przestrzegał bowiem zasad prawa, nie miał przewinień drogowych, ale przede wszystkim to, że znaczące zawinienie za powstały wypadek drogowy ponosi sam pokrzywdzony, który mając możliwość bezpiecznego przejścia przez skrzyżowanie (liczne przejścia dla pieszych tuż przy samym rondzie) nie skorzystał z tego, wchodząc na płytę skrzyżowania i to w czasie wzmożonego ruchu pojazdów przy szkole. Zatem odpowiedzialność za skutek wypadku powinna zostać tylko częściowo nałożona na oskarżonego. Oskarżony nieumyślnie naruszył zasady ruchu drogowego i nieumyślnie popełnił zarzucone mu przestępstwo. Jest osobą dotychczas niekaraną, popełnione przez niego przestępstwo należało uznać za incydentalne, a jego postawa po wypadku także była bez zarzutu (współpraca ze służbami na miejscu wypadku). Reasumując, kara grzywy ukształtowana na poziomie 100 stawek dziennych po 30 zł stawka – wysokość stawki dostosowana do sytuacji i możliwości finansowych oskarżonego, uwzględnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, spełni wszystkie cele kary zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej, a w szczególności daje ona odpowiedni wyraz ustaleniu, że stan niebezpieczeństwa na drodze wywołał pieszy swym nieprawidłowym zachowaniem, zaś oskarżony jako kierujący pojazdem przyczynił się do zaistnienia tego wypadku.

O.O.12.

Przedmiot i zakres zmiany

Uchylenie pkt II z orzecznym obowiązkiem informowania sądu o przebiegu okresu próby

Zwięźle o powodach zmiany

Usunięcie pkt II było wynikiem zmiany rodzaju kary orzeczonej oskarżonemu. Uchylony obowiązek został przez Sąd Rejonowy nałożony jako środek probacyjny wobec oskarżonego. W związku z tym, że przy karze grzywny takiego środka nie orzeka się, uchylenie pkt II było konieczne.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3 i 4	<p>W pkt 3, na podstawie art. 627 kpk w zw. z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) Sąd Okręgowy, zgodnie z wnioskiem pełnomocnika - radcy prawnego M. S. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. W. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>W pkt 4, na podstawie art. 636 § 1 kpk kosztami postępowania odwoławczego obciążono oskarżonego jako podmiot, w którego imieniu wniesiono apelację, która co do istoty nie została uwzględniona, gdyżostał się wyrok skazujący. Na koszty te składa się 20 złotych, jako zryczałtowana opłata za doręczenie wezwań i innych pism. Kwota ta wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Drugim składnikiem tych kosztów jest opłata. Została ustalona jedna opłata za obie instancje na podstawie art. 10 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) i wymierzona oskarżonemu w wysokości 300 złotych.</p>

7. PODPIS

Piotr Gerke Hanna Bartkowiak Ewa Taberska